

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ve veřejném zasedání konaném dne **29. listopadu 2023** v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Mileny Vránkové a soudců JUDr. Jiřiny Roubíčkové a Mgr. Zdeňka Pořízka, projednal **odvolání**, které proti rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 29. 8. 2023, č.j. 1 T 80/2023 - 241, podal **obžalovaný**

a rozhodl o něm

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 trestního řádu se k odvolání obžalovaného napadený rozsudek ve výroku o trestu zrušuje.

Podle § 259 odst. 3 trestního řádu se nově rozhoduje **takto:**

Obžalovaný

se při nezměněném výroku o vině a výroku o náhradě nemajetkové újmy

odsuzuje

podle § 185 odst. 2 trestního zákoníku za užití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k **úhrnnému trestu odnětí svobody v délce 4 let.**

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon tohoto trestu zařazuje do **věznice s ostrahou.**

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Fišerová.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Okresního soudu v Táboře ze dne 29. 8. 2023, č.j. 1 T 80/2023-241, byl obžalovaný [REDAKCE] uznán vinným zločinem týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) trestního zákoníku a zvláště závažným zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, jichž se měl dopustit jednáním, popsáním ve skutkové větě výroku citovaného rozsudku. Za uvedené zločiny byl podle § 185 odst. 2 trestního zákoníku za užití § 43 odst. 1 trestního zákoníku odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 5 let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu byla obžalovanému stanovena povinnost uhradit poškozené [REDAKCE] na náhradě nemajetkové újmy v podobě bolestného částku 20 984 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 15% p.a. ode dne 25. 8. 2023 do zaplacení, a na náhradě nemajetkové újmy v podobě duševních útrap částku 150 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 15% p.a. ode dne 25. 8. 2023 do zaplacení.
2. Rozsudek soudu I. stupně právní moci nenabyl, neboť proti němu obžalovaný v zákonné lhůtě podal odvolání, směřované do výroků o vině, trestu i náhradě nemajetkové újmy.
3. *Obhájce obžalovaného* v písemném odůvodnění podaného opravného prostředku v první řadě namítá, že obžalovanému nebylo prokázáno jednání, v němž je spatřováno spáchání zvláště závažného zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku. Připomíná, že obžalovaný od počátku trestního řízení takové jednání popírá a soud I. stupně opřel svůj závěr o vině obžalovaného uvedeným zločinem o výpověď svědka [REDAKCE] a zejména o výpověď samotné poškozené [REDAKCE]. Výpověď [REDAKCE] přitom okresní soud shledal věrohodnou s odůvodněním, že popis skutkového děje poškozenou se po celé trestní řízení prakticky neměnil. Za další znak věrohodnosti poškozené soud I. stupně označil všednost, s jakou při hlavním líčení popisovala charakter a průběh soužití s obžalovaným, a to bez zveličování. Takové hodnocení věrohodnosti poškozené nalézacím soudem je dle obhájce v rozporu s důkazy, které byly v řízení provedeny. Obhájce namítá, že poškozená ve svých jednotlivých vyjádřeních líčila okolnosti sexuálního napadání ze strany obžalovaného co do délky období, v němž k němu mělo docházet, jeho četnosti, jakož i ohledně okolností projeveného odporu z její strany proti sexuálnímu útoku obžalovaného, odlišně. Shrnuje, že trestní stíhání obžalovaného mimo jiné pro zvláště závažný zločin znásilnění bylo zahájeno na základě usnesení Policie České republiky, Územní odbor Tábor, č.j. KRPC-67626-28/TČ-2023-020881, ze dne 16. 5. 2023, přičemž policejní orgán tehdy vycházel z vysvětlení poškozené, jež uvedla, že před dvěma lety, cca od května 2021, začala odmítat intimní styk s obžalovaným. Cca od 24. 4. 2023 se po ní obžalovaný začal pohlavního styku domáhat, a přestože jej slovně odmítala, v období od 24. 4. 2023 do 12. 5. 2023 na ní obžalovaný přes její výslovný nesouhlas vykonal nejméně ve 4 případech v jejím bytě vaginální soulož a ve 2 případech ji přinutil k orálnímu sexu. Obhájce dále cituje výpověď poškozené z přípravného řízení, kdy tato dne 17. 5. 2023 odlišně od podaného vysvětlení před policejním orgánem uvedla, že pohlavní styk s obžalovaným odmítala až v posledním roce, a to ze zdravotních důvodů, avšak nakonec k němu vždy svolila, aniž by si ho obžalovaný vynutil násilím, neboť chtěla mít klid. Tvrdila, že o znásilňování se nejednalo, a z její výpovědi plyne, že její výhrady k provozování sexu s obžalovaným zůstaly ve stadiu tzv. „vnitřní výhrady“, tzv. mentální rezervace, a nejednalo se o jednoznačný projev nesouhlasu, jak poškozená následně vypovídala před soudem I. stupně v hlavním líčení. Pokud poškozená již v přípravném řízení připouštěla určitý tlak na vykonání orálního styku s obžalovaným, pak dle obhájce z její výpovědi nelze jednoznačně dovodit, že by při tomto styku byly naplněny všechny znaky zločinu znásilnění, když poškozená zároveň uvedla, že ji obžalovaný tehdy nedržel a ona mohla svobodně odejít. V hlavním líčení pak poškozená v rozporu s předcházejícími vyjádřeními sdělila, že sexuální vztah s obžalovaným pro ni byl obtížný již posledních pět let, kdy se měla obžalovanému podvolovat ze strachu. Sexuální nátlak ze strany obžalovaného tedy poškozená vylíčila mnohem expresivněji než v předchozí výpovědi. Přesto soud

I. stupně uzavřel, že poškozená v hlavním líčení vypovídala věrohodně a dřívější tvrzení nezveličovala. Obhájce opakuje, že poškozená před okresním soudem uváděla, že k sexu byla obžalovaným nucena dva roky, ač v přípravném řízení tvrdila, že se tak mělo dít v období kratším. K výpovědi svědka [REDAKCE] pak obhájce připomíná, že tento v přípravném řízení i v hlavním líčení vypověděl, že k tomu, zda obžalovaný poškozené intimně ubližoval, nemůže nic říci, neboť u toho nebyl. Poškozená se mu nicméně měla svěřit, a to poté, co spolu začali chodit, tedy zřejmě koncem června 2023. V případě uvedeného svědka jde tak o svědectví zprostředkované, které z důkazního hlediska nemůže bez dalšího potvrdit věrohodnost výpovědi poškozené. Z provedených důkazů dle obhájce navíc vyplývá, že poškozená i uvedený svědek v průběhu trestního řízení nepravdivě vypovídali o tom, od kdy mezi nimi trvá intimní vztah. Poškozená tuto skutečnost přitom sdělila obžalovanému ještě v době, kdy spolu žili v jednom bytě, tedy před zahájením trestního řízení. O tom, že intimní vztah poškozené a svědka existoval již dříve, vypověděly v přípravném řízení svědkyně [REDAKCE] a [REDAKCE]. Ty pak neměly žádný důvod uvádět lživé tvrzení, když ve zbytku výpovědi potvrzovaly verzi poškozené o tom, jak se k ní obžalovaný choval. Obhájce dovozuje, že poškozená měla k těmto svědkyním důvěru, proto se jim se svým novým intimním vztahem svěřila. Kdyby ji tedy obžalovaný skutečně opakovaně znásilňoval, lze předpokládat, že by se jim svěřila i s touto záležitostí, což se však nestalo. K motivaci poškozené obvinít obžalovaného ze sexuálního násilí obhájce uvádí, že tak mohla učinit pro zesílení vyličených okolností ostatního násilí, jež bylo podraženo pod zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí. Mohla pak být vedena snahou, aby byl obžalovaný nucen opustit společný byt, čímž by bylo zabráněno tomu, aby poškozenou nadále fyzicky či slovně napadal. Obhájce obžalovaného shrnuje, že jsou dány minimálně pochybnosti o tom, zda se obžalovaný zločinu znásilnění dopustil. Proto by v tomto ohledu mělo být postupováno dle zásady „in dubio pro reo“. K výroku o trestu obhájce obžalovaného namítá, že trest odnětí svobody v délce pěti let je trestem nepřiměřeně přísným, a to i vzhledem k tomu, že se obžalovaný nedopustil zvláště závažného zločinu znásilnění. I kdyby se pak obžalovaný dopustil obou zločinů, soud I. stupně do výměry trestu odnětí svobody dle obhájce dostatečně neptomítl to, že obžalovaný dosud nebyl odsouzen ani trestně stíhán a že k intenzivnímu fyzickému násilí vůči poškozené byl zejména v poslední době vyprovokován tím, že poškozená navázala intimní vztah k jinému muži, přestože s obžalovaným nadále žila ve společné domácnosti. Přehlédnuta byla i skutečnost, že poškozená sama požívala ve větší míře alkoholické nápoje a ve stavu opilosti obžalovaného provokovala, jak vypověděla svědkyně [REDAKCE]. Obhájce obžalovaného uzavírá, že trest měl být obžalovanému ukládán dle § 199 odst. 2 trestního zákoníku, a to při spodní hranici této rozhodné trestní sazby. Napadá i výrok o náhradě nemajetkové újmy poškozené, s tím, že do výše náhrady újmy za duševní útrapy bylo soudem I. stupně promítnuto i odškodnění za útrapy, ke kterým mělo dojít právě při znásilňování poškozené. Pokud se však uvedeného zločinu obžalovaný nedopustil, pak by výše odškodnění poškozené za duševní útrapy způsobené jeho trestnou činností měla být nižší, než jakou stanovil okresní soud. Proto obhájce obžalovaného závěrem navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a sám ve věci rozhodl ve smyslu podaného odvolání.

4. V průběhu veřejného zasedání, konaného před odvolacím soudem dne 29. listopadu 2023, obhájce obžalovaného přednesl podané odvolání v plné shodě s jeho písemným vyhotovením. *Intervenující státní zástupkyně* se naproti tomu s napadeným rozsudkem ztotožnila. Poukázala na to, že v odvolání je opakována v zásadě shodná argumentace, jaká byla uplatněna již před soudem I. stupně, přičemž okresní soud se s touto argumentací náležitě vypořádal. Státní zástupkyně neshledala žádný důvod k tomu, aby byla výpověď poškozené zpochybňována. Právní kvalifikaci jednání obžalovaného označila za správnou. K výroku o trestu uvedla, že trest je přísnější, nicméně není trestem nezákonným. Ani proti výroku, učiněnému ve smyslu § 228 odst. 1 trestního řádu, státní zástupkyně neměla námitek. Proto navrhla postupovat dle § 256 trestního řádu a odvolání obžalovaného jako nedůvodné zamítnout. Zmocněnec poškozené uvedl, že soud I. stupně nepochybil, když poškozené přiznal nárok na náhradu nemajetkové újmy, a to jak v podobě bolestného, tak v podobě náhrady za vytrpěné duševní útrapy. Dodal, že spáchání trestného činu znásilnění, který

obžalovaný svým odvoláním rozporuje, bylo v rámci dokazování v hlavním líčení bezpečně prokázáno. Závěrem navrhl, aby krajský soud odvolání obžalovaného jako nedůvodné zamítl. Obžalovaný v rámci práva posledního slova zopakoval, že zločinu znásilnění se nedopustil, neměl důvod poškozenou znásilňovat, žil s ní 22 let.

5. Krajský soud poté ve smyslu ust. § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal k odvolání obžalovaného napadený rozsudek soudu I. stupně jako celek a přezkumu podrobil taktéž zákonnost řízení, které jeho vydání předcházelo. Po náležitém přezkumu dospěl k následujícím závěrům.
6. Předem nutno uvést, že odvolací soud neshledal nic, co by svědčilo o porušení procesních norem. Ve věci bylo správně rozhodováno senátní formou a soudem I. stupně bylo plně respektováno právo obžalovaného, v řízení zastoupeného též svým obhájcem, na jeho obhajobu. Okresní soud ve věci konal řádně a při zachování veškerých zákonných lhůt celkem dvě hlavní líčení, v jejichž průběhu obžalovanému poskytl dostatečný prostor vyjádřit se ke všem skutečnostem, kladeným mu za vinu a k důkazům o nich, a i v ostatních směrech plně šetřil jeho práva.
7. Dokazování bylo v řízení před nalézacím soudem provedeno *v nezbytném rozsahu* tak, aby bylo možno ve věci učinit správné skutkové i právní závěry. Podstatné důkazy potřebné pro zjištění, zda se stal skutek, popsáný v obžalobě, v němž jsou spatřovány uvedené trestné činy, zda jej spáchal obžalovaný, jaké jsou podstatné okolnosti jeho spáchání i jaké jsou osobní poměry obžalovaného, byly opatřeny již v přípravném řízení a posléze řádně a zákonným způsobem provedeny v hlavním líčení. Okresní soud pak veškeré ve věci provedené důkazy hodnotil ve smyslu zásady volného hodnocení důkazů tak, jak ji upravuje ust. § 2 odst. 6 trestního řádu, tedy nejen jednotlivě, ale i ve vzájemných souvislostech, a to podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na logickém zvážení všech okolností případu. Přesvědčivě (mj. konkretizací dalších důkazů, které verzi poškozené podporují – viz odstavce 12-18 odůvodnění napadeného rozhodnutí) přitom vysvětlil, z jakých důvodů má právě výpověď poškozené za věrohodnou. Proti způsobu hodnocení důkazů soudem I. stupně (viz odstavce 11-20 odůvodnění napadeného rozsudku) a na jeho základě učiněným skutkovým závěrům tak nelze mít námitek.
8. *Obžalovaný* se nicméně se způsobem hodnocení důkazů nalézacím soudem, a to pokud jde o zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, neztotožnil. Namítal, že toto jednání mu nebylo bez důvodných pochybností prokázáno. Nad rámec odůvodnění napadeného rozhodnutí odvolací soud k obhajobě obžalovaného dodává, že v případě týraných osob nemívá uvedené protiprávní jednání (zločin znásilnění podle § 185 trestního zákoníku) typický průběh, jelikož pachatel v takovém případě primárně využívá dlouhodobého strachu poškozené pramenícího z jeho chování, ať již z jeho fyzické agrese či utlačování práv a svobod poškozené (viz usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 6 Tdo 274/2023). Jednání obžalovaného je proto nutné nazírat souhrnně v kontextu celého soužití s poškozenou, kdy poškozená byla dlouhodobě vystavována z jeho strany tyranskému jednání, jímž obžalovaný vyvíjel úmyslný nátlak na splnění svých požadavků, včetně požadavků sexuálních. Byť, jak namítáno obhajobou, poškozená v přípravném řízení a v hlavním líčení nevypovídala ke všem okolnostem vynucování si pohlavního styku obžalovaným na její osobě zcela shodně, ohledně základních rysů chování obžalovaného a ohledně okolností pro posouzení věci podstatných lze její výpověď označit za konstantní a přesvědčivou. Poškozená předně jak v přípravném řízení, tak v hlavním líčení shodně uvedla, že opakovaně dávala najevo výslovný nesouhlas s vynucovanými pohlavními styky, což však obžalovaný nerespektoval – viz výpovědi poškozené na č.l. 25 p.v. trestního spisu („já jsem mu řekla, já nechci“) a č.l. 231 trestního spisu („říkala jsem, že nechci“). V případě vynuceného orálního styku pak poškozená jak v přípravném řízení, tak v hlavním líčení v podstatě totožně vypověděla, že tehdy ji před stykem obžalovaný zbil. V přípravném řízení navíc rozvedla, že ji obžalovaný držel za vlasy, a přestože plakala, orální styk si vynutil (viz č.l. 25 p.v., 231 trestního spisu). Pokud poškozená uváděla, že se obžalovanému někdy podvolila, neboť věděla, že když to neučiní, obžalovaný ji zbije, v tomto směru je namístě odkázat na ustálenou judikaturu, dle které není nezbytné, aby poškozená obžalovanému kladla fyzický odpor. Stačí, že je pachateli zjevná nevole poškozené s jeho jednáním,

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Fišerová.

přičemž v tomto směru ani krajský soud o věrohodnosti výpovědi poškozené (která ohledně této skutečnosti vypovídala opakovaně shodně a její výpověď koresponduje nejen s ostatními důkazy, ale i s objektivními okolnostmi případu) nepochybuje. Pakliže bylo prokázáno jednání obžalovaného kvalifikováno mj. jako zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, i v tomto případě tedy zvolená právní kvalifikace odpovídá učiněným skutkovým zjištěním, stejně jako v případě zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) trestního zákoníku, proti němuž nebyly ze strany obžalovaného námitky vzneseny.

9. Též výrok o náhradě nemajetkové újmy, učiněný soudem I. stupně ve smyslu § 228 odst. 1 trestního řádu, je výrokem zákonným, který okresní soud v odstavcích 37-43 napadeného rozhodnutí řádně odůvodnil. Při stanovení výše bolestného správně vycházel z Metodiky Nejvyššího soudu k náhradě nemajetkové újmy na zdraví. Pokud jde o náhradu za vytrpěné duševní újmy, není pochyb o tom, že poškozená tyto bezesporu musela v souvislosti s dlouhodobým násilným jednáním obžalovaného utrpět. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je pak zřejmé, o která ustanovení občanského zákoníku okresní soud svůj závěr o povinnosti obžalovaného k náhradě nemajetkové újmy poškozené opřel (§ 2956 občanského zákoníku) a jakými hledisky se při rozhodování o výši uvedeného nároku řídil. Nalézací soud v odstavcích 39-41 odůvodnění svého rozhodnutí zohlednil veškeré představitelné skutečnosti a okolnosti podstatné pro posouzení dopadu jednání obžalovaného na duševní a intimní sféru poškozené, přičemž nebyl odkázán pouze na podrobný popis utrpených příkoří a jejich následků poškozenou, ale k dispozici měl i jejich objektivizaci v podobě lékařské zprávy [REDAKCE]. Po pečlivém zhodnocení všech těchto skutečností učinil okresní soud plně podložený závěr o oprávněnosti poškozenou požadované výše náhrady tzv. duševních útrap, tj. částky 150 000 Kč, s níž se krajský soud zcela ztotožňuje, a to včetně přiznaných úroků z prodlení.
10. Pokud jde o **výrok o trestu**, předně nutno konstatovat, že proti zvolenému *druhu trestu* neměl odvolací soud námitky. Trest byl obžalovanému ukládán za obecně vysoce společensky škodlivou trestnou činnost, v případě zločinu podle § 199 odst. 2 trestního zákoníku se sazbou trestu 2 až 8 let odnětí svobody, v případě zločinu podle § 185 odst. 2 trestního zákoníku se sazbou trestu 2 až 10 let odnětí svobody, přičemž na tyto sazby trestu se nevztahuje omezení při ukládání nepodmíněného trestu odnětí svobody, zakotvené v § 55 odst. 2 trestního zákoníku. Trest byl navíc za veškerou spáchanou trestnou činnost obžalovanému ukládán jako tzv. trest úhrnný ve smyslu § 43 odst. 1 trestního zákoníku. Byť obžalovaný dosud nebyl soudně trestán ani přestupkově projednáván, značná výše společenské škodlivosti spáchané trestné činnosti a skutečnost, že trest byl obžalovanému ukládán za dva zločiny, svědčí závěru, že uložení jiného než nepodmíněného trestu odnětí svobody by nesplnilo zákonná kritéria pro ukládání trestů, zakotvená v § 39 a následujících trestního zákoníku. Pokud však jde o *výměru trestu*, procesní soud při jejím stanovení (v trvání 5 let) kladl přílišný důraz na skutečnosti, obžalovanému přitěžující, a jím uložený trest tak nelze mít za vyvážený, odpovídající jak osobě obžalovaného, tak objektivně zjištěným okolnostem spáchání trestné činnosti a jejím následkům. Lze se ztotožnit s argumentací okresního soudu, že obžalovanému přitěžuje poměrně dlouhá doba páčání trestné činnosti, jakož i to, že poškozená jeho jednání, které zasáhlo i do sexuální oblasti, pocítovala jako těžké příkoří a mělo velmi negativní dopad na její psychický stav. Na druhou stranu mělo být výraznějším způsobem zohledněno částečné doznání obžalovaného a okolnost, že obžalovaný dosud nebyl soudně trestán ani přestupkově projednáván, a ani ze zprávy jeho posledního zaměstnavatele neplynou negativní skutečnosti k jeho osobě. Účinnost i tíži trestu přitom neurčuje pouze jeho druh a výměra, ale dopady trestu jsou závislé i na osobě konkrétního pachatele. Lze pak předpokládat, že na obžalovaného, jako na osobu prvotrestanou, bude mít výkon nepodmíněného trestu větší dopad než na osobu, jež se ve výkonech trestů nachází opakovaně. I pokud mají být zohledněny účinky (konkrétní působení trestu na sociální chování pachatele prostřednictvím újmy na osobní svobodě) a důsledky trestu (dopad trestu na osobu pachatele, popřípadě i na jeho sociální okolí, a to podle účinků uloženého druhu trestu v oblasti majetkové, rodinné, či v oblasti zaměstnání) ve smyslu

§ 39 odst. 1 trestního zákoníku, zejména s ohledem na zároveň obžalovanému uloženou povinnost zaplatit poškozené na náhradě nemajetkové újmy v podobě duševních útrap částku 150 000 Kč, a v podobě bolestného částku 20 984 Kč, se zákonným úrokem z prodlení, jeví se nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 5 let příliš přísným. S přihlédnutím k uvedenému odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 trestního řádu k odvolání obžalovaného napadený rozsudek ve výroku o trestu zrušil a nově rozhodl tak, že obžalovanému při nezměněném výroku o vině a výroku o náhradě nemajetkové újmy podle § 185 odst. 2 trestního zákoníku za užití § 43 odst. 1 trestního zákoníku uložil úhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 4 let. Pro výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody krajský soud obžalovaného podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku zařadil do věznice s *ostrahou*. Takto uložený trest dle soudu II. stupně odpovídajícím způsobem reflektuje veškerá kritéria, která je třeba při zvažování druhu a výměry trestu brát ve smyslu § 39 a násl. trestního zákoníku v úvahu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně prostřednictvím soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni (§ 265c trestního řádu, § 265e odst. 1 trestního řádu), a to ve trojím vyhotovení.

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 trestního řádu).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání, lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1,2 trestního řádu).

Poškozený má možnost žádat o uspokojení nároku na náhradu škody nebo nemajetkové újmy způsobené trestným činem nebo na vydání bezdůvodného obohacení získaného trestným činem, za který byla obžalovanému uložena majetková sankce tímto rozhodnutím, a to podle zákona č. 59/2017 Sb., o použití peněžních prostředků z majetkových a trestních sankcí uložených v trestním řízení a o změně některých zákonů.

Tábor 29. 11. 2023

Mgr. Milena Vránková v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Fišerová.

Pavla
Fišerová

Digitálně podepsal
Pavla Fišerová
Datum: 2023.12.13
10:34:21 +01'00'

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 29.11.2023. Připojení doložky provedla Stanislava Basíková dne 15.12.2023.